

behoorlijken waarborg zullen verstrekken dat de aangevers den prikkel gevoelen om niet te ontduiken. Wanneer zij aanvankelijk te laag hebben aangegeven, hebben zij pogingen aangewend om zeker aantal guldens niet te betalen, en nu zullen zij, betrapt zijnde, hetgeen bij doelmatig onderzoek telkens behoort te gebeuren, minstens zesmaal dat bedrag betalen, misschien wel elfmaal. Zesmaal, als zij dadelijk uit eigen beweging komen verklaren de aangifte te willen verhoogen; bovendien — en hier lette men wel op — de aangifte zóó verhoogen dat de inspecteur er terstond genoegen mede neemt. Onderwerpen zij zich echter niet vrijwillig in die mate, dan is de betaling van elfmaal het bedrag aan de schatkist verschuldigd, zoo al niet tot benadering wordt overgegaan. In beide gevallen dus een zeer sterke prikkel tot dadelijke eerlijke aangifte.

Voor hem die de werking van de douane-machine van nabij kent, die met het inwendige daarvan vertrouwd is, voor hem zal het niet twijfelachtig zijn dat het zeer gevaarlijk zou geweest zijn om niet te geven in het algemeen een termijn om vrijwillig te verhoogen, maar de gelegenheid te laten tot dadelijke aangeging van benadering in enkele gevallen.

Verder lees ik in het Eindverslag: „Art. 23. Volgens de opmerking van eenige leden bepaalt dit artikel niet, of den aangever beroep op den burgerlijken rechter vrijstaat. De algemeene wet van 1822 kent dat beroep wél en art. 214 bepaalt, dat de vergoeding van schaden, veroorzaakt door verkeerde aanhalingen, waarop de eigenaar of belanghebbende bij de goederen aanspraak zoude kunnen maken, nimmer door den rechter kan worden toegewezen tot een hooger beloop dan van één ten honderd van de waarde der aangehaalde goederen 's maands, te berekenen van den dag der aanhaling tot op dien der teruggave. „Oordeelt de Minister, dat door art. 23 van het ontwerp het beroep op den burgerlijken rechter krachtens art. 244 der wet van 1822 is afgeschaft?”

Inderdaad bepaalt het artikel niets omtrent het beroep op den burgerlijken rechter, maar bevat het eene zelfstandige regeling, waaruit blijkt dat het dit beroep ook niet toekent of erkent. Art. 244 wordt door deze wet niet uitgesloten, om de eenvoudige reden dat het vanzelf niet toepasselijk is. Het staat in het hoofdstuk over bekeuringen, aanhalingen en vervolgingen, en gold nooit bij benaderingen, die in het volgend hoofdstuk worden behandeld, en waaromtrent eene speciale voorziening was gemaakt in art. 260. En uit den aard der zaak kan art. 244 ook niet gelden voor het in bewaring houden van goederen ter taxatie, dat in de wet van 1822 niet bekend was en dat in dit ontwerp volledig wordt geregeld met eene speciale bepaling omtrent de vergoeding van schade.

Eindelijk eene opmerking in het Eindverslag naar aanleiding van art. 24: „In eene afdeeling werd door eenige leden de opmerking gemaakt, dat het moeilijk valt te begrijpen, op welken grond van de leden der commissiën van beoordeeling en van die van den Raad van beroep een eed of belofte wordt gevorderd.”

Hoe belangrijk de vraag ook zij over het nut van een af te leggen eed tot verzekering van plichtsbetrachting, ik heb gemeend dat dit ontwerp niet de geschikte plaats is om haar aanhangig te maken.

Waar in het algemeen de eedsaflegging gevorderd wordt, heb ik gemeend dat het een slecht gekozen oogenblik zoude zijn, hier nu een voorstel te doen om de eedsaflegging niet verplichtend te stellen, en dus te beginnen met hier iets te onthouden, waarin tal van wetten toch nog altijd een waarborg meenden te zien. Ik was van oordeel dat daarom deze quaestie hier geheel ongepraëjudicieerd moest blijven.

De beraadslaging wordt gesloten en het wetsontwerp zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

XVIII. REGELING VAN HET BAKENWEZEN OP OPENBARE WATEREN. (49)

De beraadslaging wordt geopend.

De heer van der Sleyden, *Minister van Waterstaat, Handel en Nijverheid*: Mijnheer de Voorzitter! In het Verslag is de vraag gedaan, of het in de bedoeling lag, het bakenwezen, „waar dit aan de zorg van de provincie is overgelaten, tot zich te trekken”. Deze vraag moet ik ontkennend beantwoorden. In de

Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp is reeds medege-deeld, welke openbare wateren de Regeering zich voorstelt van Rijkswegen te doen bebakenen. Doch het is wenschelijk geacht, geene beperking in de wet op te nemen, omdat het bij uitzondering noodig zoude kunnen blijken een water te bebakenen, dat niet onder beheer van het Rijk staat. Alleen om de mogelijkheid daarvan niet uit te sluiten, is dit artikel in die algemeene bewoordingen gesteld.

De beraadslaging wordt gesloten en het wetsontwerp zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

XIX. AANVULLING EN VERHOOGING VAN HET IXDE HOOFDSTUK DER STAATSBEGROUING VOOR 1894 (VERBETERING VAN DE DOMMEL). (75)

De beraadslaging wordt geopend.

De heer van der Sleyden, *Minister van Waterstaat, Handel en Nijverheid*: Mijnheer de Voorzitter! Te recht wordt in het Verslag betreurd, dat de raming voor de uitvoering van het werk zoo aanzienlijk overschreden is.

Daartegenover doe ik echter opmerken, dat het niet altijd mogelijk is eene juiste raming te maken, en dat hier bijzondere redenen aanleiding tot die overschrijding gegeven hebben.

Vooreerst zijn de schadesnijdingen bij de onteigening zeer belangrijk geweest, zoodat men hier grootere vergoedingen heeft moeten toestaan dan in den regel het geval is en vooraf geraamd kon worden.

Voorts is het altijd moeilijk, waar tal van bestaande kunstwerken hersteld of gewijzigd moesten worden, de kosten vooraf volkomen juist te ramen, en eindelijk zijn, ten gevolge van de ontmanteling van 's Hertogenbosch, wijzigingen in het oorspronkelijke ontwerp gebracht moeten worden, die meerdere kosten ten gevolge hadden.

Ten slotte is door enkele leden de billijkheid in twijfel getrokken om de som, die ook na de vernieuwde hulp door provincie en Rijk verleend ongedekt overblijft en 45 000 gulden bedraagt, door het waterschap te laten betalen, waar het moreel gedwongen was geworden het werk te maken.

Hiertegen doe ik opmerken, dat het toch billijk is dat dat waterschap ten behoeve waarvan de werken zijn aangelegd naar zijne draagkracht in die kosten bijdraagt. Voor het overige meen ik dat er voldoende waarborg is dat die draagkracht niet te hoog is aangeslagen, want de bijdrage, die nu door den Staat wordt verstrekt, is bepaald overeenkomstig het verzoek van het waterschap zelf.

De beraadslaging wordt gesloten en het wetsontwerp zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

XX. BEKRACHTIGING VAN EENE OVEREENKOMST MET DE HOLLANDSCHE IJZEREN SPOORWEG-MAATSCHAPPIJ, BETREFFENDE DEN DOOR DEZE MAATSCHAPPIJ AAN TE LEGGEN SPOORWEG VAN ALKMAAR OVER HEERHUGOWAARD NAAR HOORN. (142)

Dit wetsontwerp wordt zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

De Voorzitter: Ik geef het woord aan den heer Schimmelpenninck van der Oye, die het gevraagd heeft.

De heer Schimmelpenninck van der Oye: Mijnheer de Voorzitter! Ik heb de eer aan de Kamer verlof te verzoeken, om in eene volgende vergadering aan den Minister van Oorlog eenige inlichtingen te vragen, omtrent het ter lezing leggen van dag- en weekbladen in de militaire cantines.

De Voorzitter: Ik stel voor den heer Schimmelpenninck van der Oye het gevraagde verlof te verleen, terwijl de dag der interpellatie later zal worden bepaald.

Daartoe wordt besloten.

De Kamer gaat uiteen tot Vrijdag den 26sten April, te twee uren des namiddags.